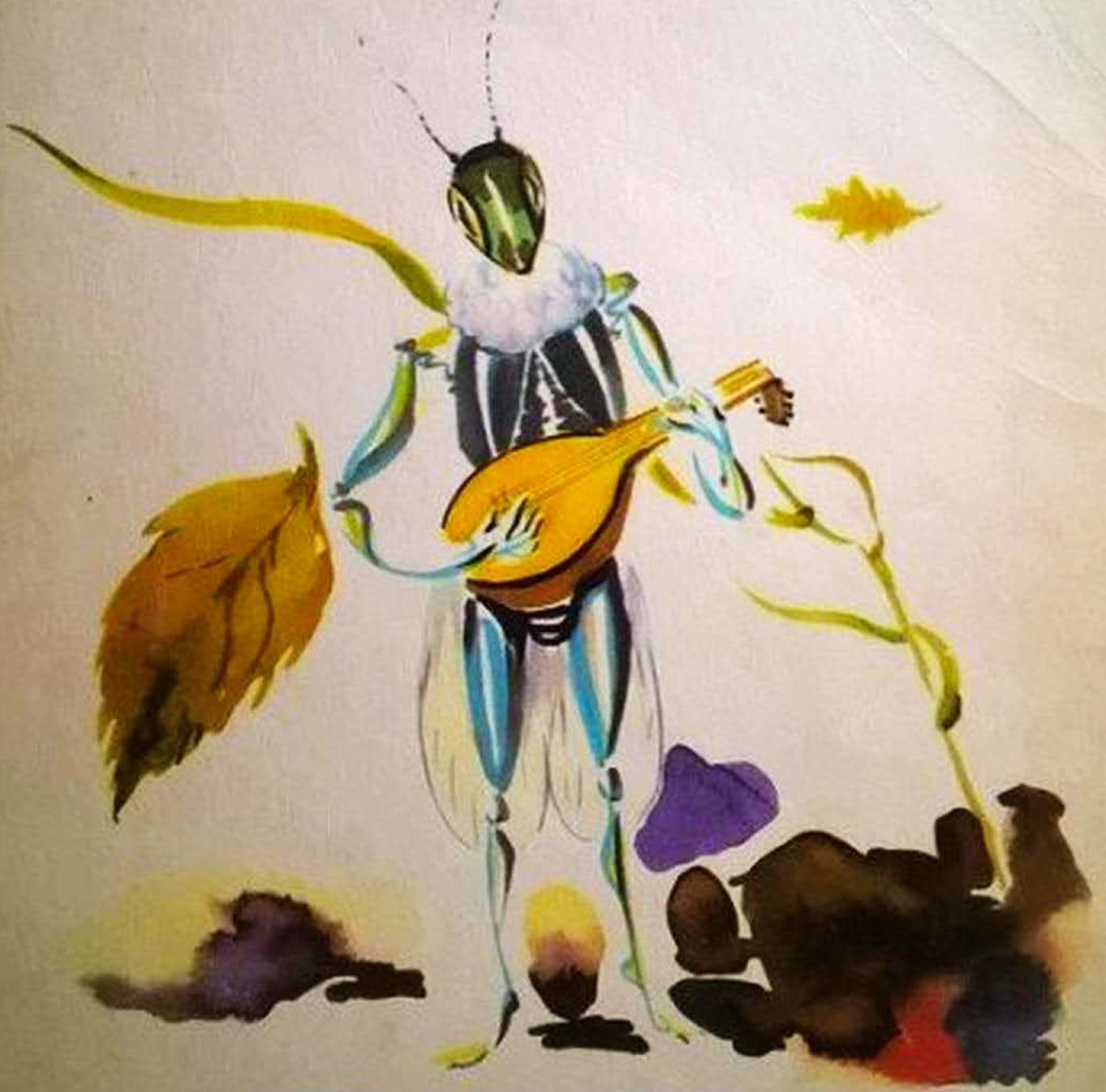
G. TOPÎRCEANU

Balada unui greier mic

Ilustrații de
GEORGE IUSTER

GH. TOPÎRCEANU

Balada unui greier mic

EDITURA TINERETULUI

RAPSODII DE PRIMĂVARĂ

I

Sus, prin crîngul adormit,
A trecut în taină mare,
De cu noapte, risipind,
Șiruri de mărgăritare
Din panere de argint,
Stol bălai
De îngerași,
Cu alai
De toporași.
Primăvară, cui le dai?
Primăvară, cui le lași?

II

Se-nalţă abur moale din grădină.
Pe jos, pornesc furnicile la drum.
Acoperişuri veştede-n lumină
Întind spre cer ogeacuri fără fum.
Pe lîngă garduri s-a svîntat pămîntul
Şi ies gîndacii-Domnului pe zid.
Ferestrele amorţite se deschid
Să intre-n casă soarele şi vîntul.

De prin balcoane
Şi coridoare
Albe tulpane
Fîlfîie-n soare
Ies gospodinele
Iuţi ca albinele,
Părul le flutură,
Toate dau zor.
Unele mătură,
Altele scutură
Colbul din pătură
Şi din covor.

Un zarzăr mic, în mijlocul grădinii,
Şi-a răsfirat crenguţele ca spinii
De frică să nu-i cadă la picioare
Din creştet, vălul subţirel de floare,

Că s-a trezit aşa de dimineaţă
Cu ramuri albe — şi se poate spune
Că-i pentru-ntîia oară în viaţă
Cînd i se-ntîmplă-asemenea minune.

Un nor sihastru
Şi-adună-n poală
Argintul tot.
Cerul e-albastru
Ca o petală
De miozot.

III

Soare crud în liliac,
Zbor subţire de gîndac,
Glasuri mici
De rîndunici,
Viorele și urzici . . .
Primăvară, din ce rai
Nevisat de pămînteni,
Vii cu mîndrul tău alai
Peste crînguri și poieni?
Pogorîtă pe pămînt
În mătăsuri lungi de vînt,
Lași în urmă, pe cîmpii,
Galbeni vii
De păpădii,
Bălţi albastre și-nsorite
De omăt topit abia,
Și pe dealuri mucezite
Arături de catifea.

Și pornești departe-n sus
După iarna ce s-a dus,
După trena-i de ninsori
Așternută pe colini . . .
Drumuri nalte de cocori,
Călăuzii cei străini,
Îți îndreaptă an cu an
Pasul tainic și te mint
Spre ținutul diafan
Al cîmpiilor de-argint.
Iar acolo te oprești
Și doar pasul tău ușor
În omăt strălucitor,
Lasă urme viorii
De conduri împărătești
Peste albele stihii . . .

Primăvară, unde ești?

PRIMĂVARA

Dup-atîta frig şi ceaţă
Iar s-arată soarele.
De-acum nu ne mai îngheaţă
Nasul şi picioarele!

Cu narcişi, cu crini, cu lotuşi,
Timpul cald s-apropie.
Primăvara asta totuşi
Nu-i decît o copie.

Sub cerdac, pe lăuruscă,
Cum trecură Babele,
A ieşit un pui de muscă
Să-şi usuce labele.

Păsările migratoare
Se re-ntorc din tropice.
Gîzele depun la soare
Ouă microscopice.

Toată lumea din ogradă
Cîntă fără pauză.
Doi cocoşi se iau la sfadă
Nu ştiu din ce cauză.

Un curcan stă sus, pe-o bîrnă,
Nu vrea să se bucure,
Moţul roşu îi atîrnă
Moale ca un ciucure.

Doar Grivei, bătrînul, n-are
Cu ce roade oasele,
Că de cînd cu postul mare,
Toate-i merg de-a-ndoasele.

Pentru cîte-a tras, sărmanul,
Cui să ceară daune? . . .
Drept sub nasul lui motanul
A venit să miaune.

Dar acum l-a prins potaia
Și-a-nceput să-l scuture . . .
Peste toată hărmălaia
Trece-n zbor un fluture.

Pe trotoar, alături saltă
Două fete vesele . . .
Zău că-mi vine să-mi las baltă
Toate interesele !

BALADA MUNȚILOR

I

S-au ivit pe rînd în soare,
Jos, la capătul potecii
Turma albă de mioare,
Noatinele și berbecii.

Sunet de tălăngi se-ngînă,
Subt poiana din Fruntarii,
Zăbovește-n deal la stînă
Baciul Toma cu măgarii.

El se pleacă din cărare
Și tot leagă și dezleagă,
Cumpănește pe samare
O gospodărie-ntreagă:
Maldăr de tărhaturi grele
Cu desagi, căldări și pături,
Că de-abia pot sta subt ele
Doi măgari voinici alături.

Gata! . . . Baciul stă pe gînduri
Peste frunte mîna-și duce.
Se ridică-n două rînduri
Și domol își face cruce.
Apoi cată lung spre creste
Și spre țarcurile goale . . .
Și convoiul, fără veste,
A pornit încet la vale.

Cerul și-a schimbat veșmîntul.
Ploaia parcă stă să-nceapă.
Printre brazi coboară vîntul
Ca un foșnet lung de apă.
Adîncit în gînduri multe
Baciul stă și nu-și dă seamă
C-a rămas în loc s-asculte . . .

După el, călcînd cu teamă
Merg tăcuţii lui prieteni
Prin sălbatice pripoare,
Pe subt poale verzi de cetini,
Pe potecă fără soare,
Ori străbat în pas alene
Luminişuri fără flori,
Singuratice poiene
Cu mesteceni visători . . .
Rar trezesc în a lor cale
Cîte-o piatră subt copită.
Iar cînd drumul se prăvale
Jos, la coastă povîrnită,
Calcă baciul ca pe gratii
Şi-i struneşte blînd cu gura:
— Cătinel, feciorii tatii,
Ca să n-o pornim de-a dura! . . .

II

Astfel, turmă după turmă,
Pleacă toamna de la stîni,
De rămîn pustii în urmă
Munţii singuri şi bătrîni.

Astăzi ca şi-odinioară,
Cît s-afundă-n vreme anii,
Ei văzură cum coboară
Pe cărări de plai ciobanii,
Cînd pe soare, cînd pe ploaie,
Vreme multă, fără număr,
Cu căciula lor de oaie
Şi cu sarica pe umăr,
A' trecutului vii moaşte
Peste care vremea creşte —
Culmea verde mi-i cunoaşte,
Stînca sură mi-i iubeşte . . .

Iar în urma lor, pe sară,
Astăzi ca şi alte dăţi,
Lungă linişte coboară
Peste mari singurătăţi.

Toamna cu-a ei albă frunte
Şi cu galbenii conduri,
A lăsat argint pe munte
Şi rugină pe păduri.

La răspîntii crește stogul
De foi moarte de curînd.
Strigă-n vale Topologul
Și-a lui larmă, cînd și cînd,
Ca o voce omenească
Pînă sus pe culmi tresare,
Preajma mută s-o trezească
Din senina ei visare.

Tot mai jos apoi se lasă
Poala norilor pe munte.
Vin din iarna-ntunecoasă
Zile lungi cu ploi mărunte.
Neguri dese-ncep să cadă,
Se tîrăsc în jos pe plai.
Pe păduri se strîng grămadă
Falduri albe de burhai.
Brazii, stau în nemișcare,
Printre ramuri ploaia pică —
Nici o creangă nu tresare,
Nici un zbor de păsărică.
Numai ferigile ude,
Putregaiul și bureții
Își trimit miresme crude
În desimea groasă-a ceții.
Trunchiuri strîmbe, răsturnate,
Scorburile și buștenii
Cu-a lor coturi, pe-nserate
Umplu codrii de vedenii.

Sihla neagră se-nfioară.
Speriat, dintr-un hăţiş,
Pui sfios de căprioară
A ieşit la luminiş ... .
Cu blăniţa zgribulită,
Stă şi-ascultă nemişcat . . .
Vremea pare-ncremenită .

Brazii fruntea şi-au plecat,
Spăimîntaţi, ca pentru rugă,
Colo-n fundul curmăturii,
Dormitînd pe-o buturugă
S-a ivit Muma-pădurii . . .
Dar nu-i nimeni să-i zărească
Trupul hîd şi deşirat,
Faţa galbenă de iască,
Nasul — ciot de brad uscat.
Nici nu vede, nici n-aude,
Doar îşi scutură pe-o mînă
Părul ei de vreascuri ude,
Fruntea plină de ţărînă.
Şi cum stă cu ceaţa-n spate
Istovită lîngă trunchi,
Rădăcini şi crengi uscate
Îi atîrnă pe genunchi,
Negurile-i sug puterea.
Ochii-i nemişcaţi şi suri
Cheamă noaptea şi tăcerea
Din adîncuri de păduri . . .

III

Şi se duc pe nesimţite
Nopţi pustii şi zile reci.
Cum s-adună, putrezite,
Frunze moarte pe poteci.

Colo sus, culcat pe-o rînă,
Stă Negoiul mohorît
Cu-a lui negură bătrînă
Care-i ţine de urît.
Fulgii-ncep apoi să cadă.
Firea-şi doarme somnul ei
Amorţită subt zăpadă . . .

Iar tîrziu, la Sfîntu-Andrei,
Cînd cobori de la povarnă
Printre plopi subţiri şi rari,
În senina zi de iarnă;
Vezi departe munţii mari
Cum îşi zugrăvesc în soare
Piscuri vinete spre cer,
Povîrnişuri sclipitoare,
Brazi împodobiţi de ger,
Atîrnînd ca nişte salbe
Pe grumajii lor de stînci,
Peste plaiurile albe
Şi prăpăstiile-adînci.

ACCELERATUL

Peste fagi cu vîrfuri sure
A căzut amurgul rece.
Înserarea mută trece
Furișată prin pădure,
Spre apus abia s-arată
Printre crengi întunecată,
O văpaie de rubin . . .
Din frunzișurile grele
De-nnoptare, tot mai vin
Glasuri mici de păsărele . . .

Reci și palide-n senin
Se ivesc deasupra stele.

Și deodată, dintre dealuri
Se desprinde larg un zvon
Depărtat și monoton,
Ca un murmur lung de ape
Revărsate peste maluri . . .
Crește-n luncă, mai aproape,
Umple văile vecine
De răsunet mare . . .
Vine! . . .

Fulger negru . . . trăsnet lung,
Dus pe aripi de furtună,
Zguduind pămîntul tună,
Zările de-abia-i ajung . . .
Parcă zboară,
Parcă-nnoată,
Scuipă foc, înghite drum,
Și-ntr-un valvîrtej de fum
Taie-n lung pădurea toată . . .

A trecut . . .
Dinspre cîmpie,
Vuiet greu de fierărie
Se distramă în tăcere . . .
Scade-n depărtare . . .
Piere . . .

Iar în urmă-i, din tufişuri,
De prin tainice-ascunzişuri,
Se ivesc pe jumătate
Păsărele ciufulite,
Alarmate
Şi-ngrozite:
— Cine-i? . . . Ce-i? . . . Ce-a fost pe-aici? . . .
Ciripesc cu glasuri mici
Cinteze şi pitulici.
Doar un pui de piţigoi,
Într-un vîrf de fag pitic
Stă cu penele vulvoi
Şi, făcînd pe supăratul:
— Ce să fie? Nu-i nimic.
A trecut Acceleratul . . .

RAPSODII DE TOAMNĂ

I

A trecut întîi o boare
Pe deasupra viilor,
Și-a furat de prin ponoare
Puful păpădiilor.

Cu acorduri lungi de liră
I-au răspuns fînețele.
Toate florile șoptiră,
Întorcîndu-și fețele.

Un salcîm privi spre munte
Mîndru ca o flamură.
Solzii frunzelor mărunte
S-au zburlit pe-o ramură.

Mai tîrziu, o coţofană
Fără ocupaţie
A adus o veste-n goană
Şi-a făcut senzaţie:

Cică-n munte, la povarnă,
Plopii și răsurile
Spun că vine-un vînt de iarnă
Răscolind pădurile.

Și-auzind din depărtare
Vocea lui tiranică,
Toți ciulinii pe cărare
Fug cuprinși de panică . . .

Zvonul prin livezi coboară,
Colo jos, pe mlaștină,
S-a-ntîlnit un pui de cioară
C-un bîtlan de baștină,

Și din treacăt îi aruncă
Altă veste stranie,
C-au pornit-o peste luncă
Frunzele-n bejanie !

II

Într-o clipă, alarmate,
Ies din şanţuri vrăbiile.
Papura pe lac se zbate
Legănîndu-şi săbiile.

Un lăstun, în frac, apare
Sus pe-un vîrf de trestie
Ca să ţie-o cuvîntare
În această chestie.

Dar broscoii din răstoacă
Îl insultă-n pauze
Şi din papură-l provoacă
Cu prelungi aplauze.

Lişiţele-ncep să strige
Ca de mama focului.
Cocostîrci, pe catalige,
Vin la faţa locului.

Un ţînţar, nervos şi foarte
Slab de constituţie,
În zadar vrea să ia parte
Şi el la discuţie.

Cînd deodată un erete,
Poliţai din naştere,
Peste baltă şi boschete
Vine-n recunoaştere,

Cu poruncă de la centru
Contra vinovatului,
Ca să-l aresteze pentru
Siguranţa statului . . .

De emoţie, în surdină,
Sub un snop de bozie,
O păstaie de sulcină —
A făcut explozie.

III

Florile-n grădini s-agită.
Peste straturi, dalia,
Ca o doamnă din elită,
Își îndreaptă talia.

Trei petunii subțirele
Farmec dînd regretelor,
Stau de vorbă între ele:
,,Ce ne facem fetelor? . . ."

Floarea-soarelui, bătrînă,
De pe-acum se sperie
C-au să-i cadă în ţărînă
Dinţii, de mizerie,

Și cu galbena ei zdreanţă
Stă-n lumina matură,
Ca un talger de balanţă
Aplecat pe-o latură . . .

Între gîze, fără frică
Se re-ncep idilele.
Doar o gărgăriță mică
Blestemîndu-și zilele,

Necăjită cere sfatul
Unei molii tinere,
Că i-a dispărut bărbatul
În costum de ginere.

Împrejur îi cîntă-n șagă
Greierii din flaute,
Uf, ce lume, soro dragă!
Unde să-l mai caute?

L-au găsit subt trei grăunțe
Mort de inaniție.
Și-acum pleacă să anunțe
Cazul la poliție.

IV

Buruienile-ngrozite
De-așa vremi potrivnice,
Se vorbiră pe șoptite
Să se facă schivnice.

Și cum știe-o rugăciune
Doamna măselariță,
Tot soborul îi propune
S-o aleagă stariță.

Numai colo sus, prin vie,
Rumenele lobode
Vor de-acuma-n văduvie
Să trăiască slobode.

Vezi! de aceea mătrăguna
A-nvățat un brusture
Să le spuie-n față una
Care să le usture!...

Jos, pe-un vîrf de campanulă
Pururea-n vibraţie,
Şi-a oprit o libelulă
Zborul plin de graţie.

Mic, cu solzi ca de balaur
Trupul fin se clatină,
Juvaer de smalţ şi aur
Cu sclipiri de platină.

V

Dar, deodată, pe coline
Scade animaţia . . .
De mirare parcă-şi ţine
Vîntul respiraţia.

Zboară veşti contradictorii,
Se-ntretaie ştirile . . .
Ce e? . . . Ce e? . . . Spre podgorii
Toţi întorc privirile.

Iat-o ! . . . Sus în deal, la strungă,
Aşternînd pămîntului
Haina ei cu trenă lungă
De culoarea vîntului,

S-a ivit pe culme Toamna,
Zîna melopeelor.
Spaima florilor şi Doamna
Cucurbitaceelor . . .

Lung îşi flutură spre vale
Ca-ntr-un nimb de glorie,
Peste şolduri triumfale
Haina iluzorie.

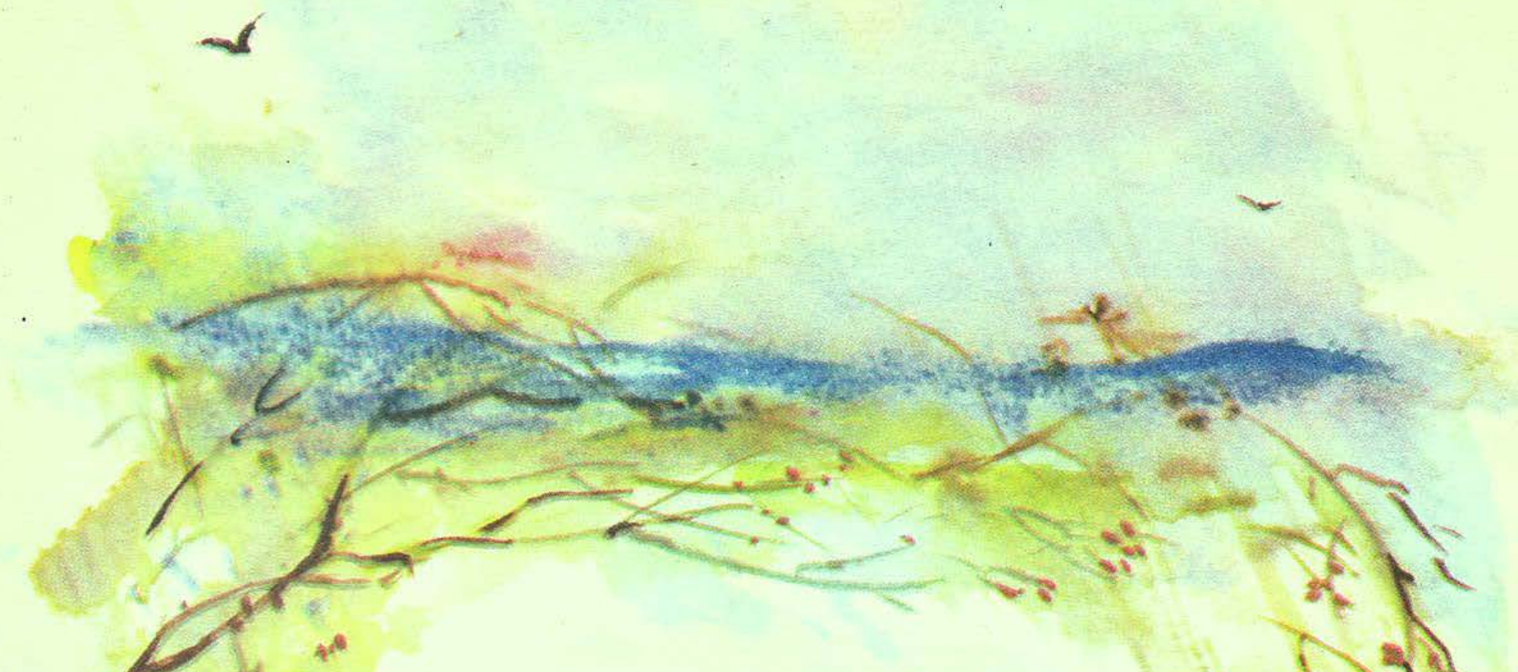

Apoi pleacă mai departe
Pustiind cărările,
Cu alai de frunze moarte
Să colinde zările.

Gîze, flori întîrziate!
Muza mea satirică
V-a-nchinat de drag, la toate,
Cîte-o strofă lirică.

Dar cînd știu c-o să vă-nghețe
Iarna mizerabilă,
Mă cuprinde o tristețe
Iremediabilă . . .

BALADA UNUI GREIER MIC

Peste dealuri zgribulite,
Peste țarini zdrențuite,
A venit așa, deodată,
Toamna cea întunecată.

Lungă slabă și zăludă,
Botezînd natura udă
C-un mănunchi de ciumafai
Cînd se scutură de ciudă,
Împrejurul ei departe,
Risipește-n evantai

Ploi mărunte,
Frunze moarte,
Stropi de tină,
Guturai . . .

Și cum vine de la munte,
Blestemînd
Și lăcrămînd,
Toţi ciulinii de pe vale
Se pitesc prin văgăuni,
Iar măceșii de pe cîmpuri
O întîmpină în cale
Cu grăbite plecăciuni . . .
Doar pe coastă, la urcuș,
Din căsuţa lui de humă
A ieșit un greieruș,
Negru, mic, muiat în tuș
Și pe-aripi pudrat cu brumă:

— Cri-cri-cri
    Toamnă gri,
Nu credeam c-o să mai vii
Înainte de Crăciun,
Că puteam și eu s-adun
O grăunță cît de mică,
Ca să nu cer împrumut
La vecina mea furnică,
Fiindcă nu-mi dă niciodată
Și-apoi umple lumea toată
Că m-am dus și i-am cerut . . .
    Dar de-acuș,
Zise el cu glas sfîrșit
Ridicînd un piciorus,
Dar de-acuș, s-a isprăvit . . .

    Cri-cri-cri
    Toamnă gri,
Tare-s mic și necăjit!

AEROPLANUL

Spre apusul de jăratic
Cu livezi scăldate-n aur,
Trece-un nour singuratic,
Alb şi mare cît un taur.

Iar în urma lui s-abate,
Gata-gata să-l ajungă,
Un ţînţar cu coadă lungă
Şi cu aripi nemişcate.

Creşte-n asfinţit pojarul.
Dealurile stau s-adoarmă.
Norul tace, dar ţînţarul
Umple liniştea de larmă . . .

LA VÎNĂTOARE

I

Decorul

Sus, pe dealuri, Toamna pune
Miriști galbene-n lumină,
Arături ca de cărbune
Și mohoare de rugină.

Rînduri-rînduri, spre cîmpie
Se perindă nori de plumb
Peste larga simetrie
De coline cu porumb.

Iar cînd soarele străbate,
Luminînd peisajul vast
De dreptunghiuri colorate
Într-un limpede contrast,

Saltă-n valuri jucăușe
Și foșnește lung sub soare,
Cu mătasă la pănișe,
Mămăliga viitoare...

II

Un iepure

Scurt, mohorul a foșnit...
Și spre neagra arătură
Într-o clipă s-a ivit
Un măgar-miniatură!

Din căpiță sare pleavă,
Sar gunoaie dintr-un snop.
Pușca scoate fum pe țeavă
Și pocnește ca un dop...

A căzut... ba nu! din goană,
Mic, elastic și urgent,
Lîngă-o tufă de simziană
A făcut un compliment.

Spre porumb acum s-abate...
Un scaiete zăpăcit
Îl întreabă — Ce e frate?
— Sînt teribil de grăbit!...

Alungat ca de furtună,
Cu picioare de lăcustă,
Se destinde și s-adună
Peste-o miriște îngustă.

Ca o minge se prăvale,
Se coboară și se suie
Prin hîrtoapele din vale:
Uite-l — nu e, uite-l — nu e!...

Liniștea coboară iarăși
Peste țarinile noastre...
— L-ai scăpat? zice-un tovarăș.
— Mi-a sărit cam de departe...

III

Masa

Din văzduh abia s-aude
Ţipăt jalnic de prigorii...
Cu ciubote mari şi ude
Stau la masă vînătorii.

Toţi cu puşca lîngă geantă,
Guralivi şi orăşeni,
Pun o pată discordantă
Pe căpiţa de strujeni.

Şi e frig, şi toţi îngheaţă...
Şi din cînd în cînd nu strică,
Începînd de dimineaţă,
Cîte-un strop de săcărică...

— Într-o toamnă — zice unul —
La un capăt de răzor
M-am oprit să scot tutunul...
Cînd, de jos, de la picior,

Fără veste văd că-mi sare
Un şoldan cît un viţel,
Şi stîrneşte-n goana mare
Alţi vreo şapte după el!

Trag cu ploaie în grămadă,
Fără să ţintesc de loc...
Cine s-aştepta să-mi cadă
Patru iepuri dintr-un foc?...

— Astea sînt invenţii pure...
Mie mi s-a întîmplat,
La o goană-ntr-o pădure,
Un mister adevărat.

Nici nu m-așezasem bine,
Stam cu pușca subsuoară...
Cînd deodată lîngă mine
Se oprește-o căprioară.

Stă și-ascultă, imobilă...
Eu atunci — mă știți cum sînt —
M-a cuprins un fel de milă:
Am oftat... și-am tras în vînt.

Cînd văzu că „umplutura".
Trece fără s-o atingă
Ea și-a-ntins la pușcă gura
Și-a-nceput... așa s-o lingă...

— I-auzi colo, ce curaj, mă!
Asta și-a-ntrecut părechea!
. . . Buruienele din preajmă
Trag și ele cu urechea.

Un măceș de două șchioape
Zice-n taină unui spin:
— Dumneata ești mai aproape.
Ia-l de mînecă puțin!

IV

La întoarcere

Vîntul curge spre cîmpie
Transparent și uniform.
Toate ierburile-nvie,
Toate țarinile dorm.

Ici și colo se ridică
Cîte-un nour alb de praf...
Străjuind șoseaua mică
Stîlpii rari de telegraf,

(Tot mai singuri, ceafă-n ceafă,
Suluri vinete de fum
Lungi ca gîturi de girafă)
Înșirați pe lîngă drum,

Spre orașul plin de turle
Stau privind c-un aer tîmp...
Și deodată-ncep să urle
Că-i apucă noapte-n cîmp.

UN DUEL

Eroii mei sînt doi cocoşi
Ca ofiţerii la paradă.
Doi cavaleri aristocraţi,
Dintr-o privire ofensaţi,
Încep duelul fără spadă;
Au martori puii speriaţi.
Teren — o parte din ogradă,
Dar n-au motiv de sfadă,
Căci nu se ştie-a cui e vina;
Misteru-nvăluie pricina
Deci: căutaţi găina...

Din amîndouă părţile,
Se-ncep ostilităţile.
Ei stau o clipă faţă-n faţă
Cu ciocurile la pămînt,
Apoi deodată-şi iau avînt
Şi lupta-ncepe săltăreaţă:

Sar deodată,
Dau cu ciocul.
Cad alături.
Schimbă locul.
Bat din aripi,
Dau din gheare.
Unul cade,
Altul sare...
Iar s-atacă,
Iar se pișcă...

Dar deodată nu mai mişcă...
Faţă-n faţă, multă vreme,
Stau aşa ca două gheme
Neclintite
Şi zburlite,
Pînă cînd, pe nesimţite,
Unul părăseşte sfada,
Întorcîndu-se cu coada...

Atunci ieși de sub șopron
Un filozof — clapon,
        Urît
Ș-atîta de bătrîn încît
A dat în mintea puilor...
El s-a oprit în fața lor
     Cotcodăcind sonor:
— Eu dezaprob acest conflict:
E o rușine, un delict
Nedemn de vremi civilizate.
Dar așteptăm un viitor
Cînd mîndri de chemarea lor,
Cocoșii nu se vor mai bate...
Voi vă certați pentr-o găină,
Dar nu vedeți? E curtea plină!

Ba treceţi gardul la vecini
Că şi p-acolo sînt găini...
De ce vă puneţi gheara-n gît?
Să lase unul cît de cît,
Să dea şi celălalt ceva —
Eu, cît de cît, socot c-o da!

BIVOLUL ȘI COȚOFANA

Pe spinarea unui bivol mare, negru, fioros,
Se plimba o coțofană;
Cînd în sus și cînd în jos.
Un cățel trecînd pe-acolo s-a oprit mirat în loc:
— Ah, ce mare dobitoc!
Nu-l credeam așa de prost
Să ia-n spate pe oricine...
Ia stai, frate, că e rost
Să mă plimbe și pe mine!

Cugetînd așa, se trage îndărăt să-și facă vînt,
Se pitește la pămînt
Și deodată — zdup! — îi sare
Bivolului în spinare...

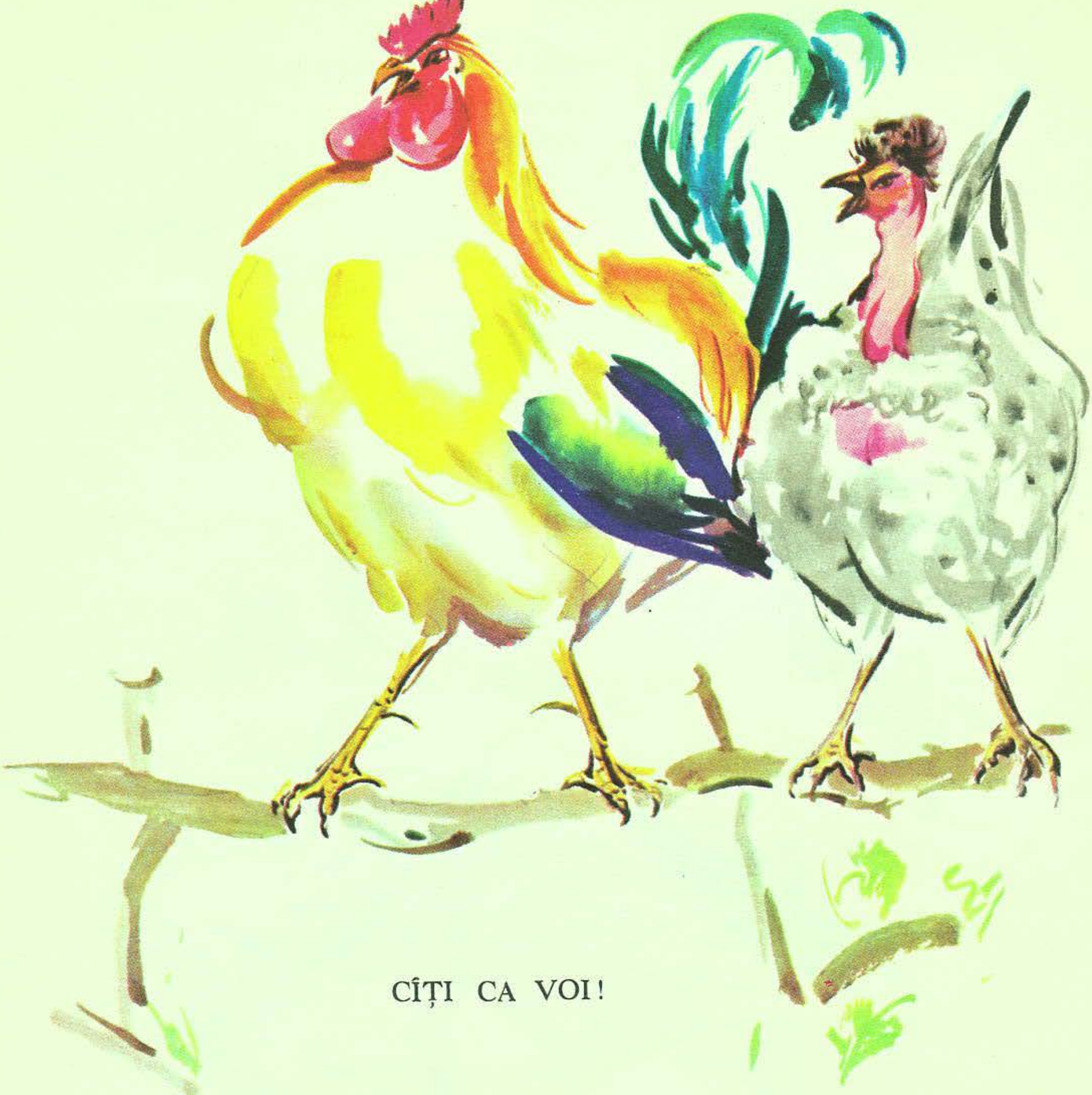

Ce s-a întîmplat pe urmă nu e greu de-nchipuit.
Apucat cam fără veste, bivolul a tresărit,
Dar i-a fost destul o clipă să se scuture, și-apoi
Să-l răstoarne,
Să-l ia-n coarne
Și cît colo să-l arunce, ca pe-o zdreanță, în trifoi.

— Ce-ai gîndit tu oare, javră? Au, crezut-ai că
sînt mort?
Coţofana treacă-meargă, pe spinare o suport
Că mă apără de muşte, de ţînţari şi de tăuni
Şi de alte spurcăciuni...
Pe cînd tu, potaie proastă, cam ce slujbă poţi
să-mi faci?
Nu mi-ar fi ruşine mie de viţei şi de malaci
Bivol mare şi puternic, gospodar cu greutate,
Să te port degeaba-n spate?...

CÎȚI CA VOI!

Sus, pe gardul dinspre vie,
O găină cenușie
Și-un cocoș împintenat
S-au suit și stau la sfat:
— Ia te uită, mă rog ție,
Cît de sus ne-am înălțat!

Și deodată, cu glas mare,
Începură amîndoi
Să cotcodăcească-n soare:
— Nimeni nu mai e ca noi!

Dar de sus, din corcoduş,
Pitulîndu-se-ntre foi,
Mititel şi jucăuş,
Le-a răspuns un piţigoi:

— Cîţi ca voi!
Cîţi ca voi!...